

ad krijg ik niet
ijnt uit te zijn
eeds kleine d.
l van De Strij-
t destijds in de
r student had
mpen (hij liet
. en K. S., en
van art. 7 en
die eerste we-
vance Van Hal-
nlets te ge-
berichten", die
nederlandschen
. Aalders, zoo
geweest — via
l over beweerd
in die amputa-
taansche domi-
et ik niet. We
der geval hoop
stieubureau-Aal-
iten erbij — te
ouls van heel
at het publiek
enst een „goed
r de wet Gods,
en profanatie;
de dingen nog
sch hangenden

voorden gewis-
edacteur. Zelfs
toch, dat zoo
in kerkdienst.
espreken. Maar
nen hebben we
in ons beiden
de leiding van
-redacteur had
l nu de Refor-
voor morgen,
reis is. Mis-
preek" morgen
Lijn?
en dan anders,
Wachterpers-
is van de ges-
van Halsema
J. K) hem toe-
aar. Misschien
s troosten over
k). K. S.

rt dan verder
Synopsis aan-
slachtige
vertaald, maar
wordt als uit-
zin der woor-
Kuyper's af-
kende belijde-
-eerlijke wijze

hier is in het
rammelt". Let

aldus: de
dwingen te
A is niet
Indien dit zoo
straffen, om-
aalt; want
ter straf
uitenge-

ees; en uit de
endeel van
conclusie uit
deren!) is na-
akelen N.S.B.
noemen, als
eed van trouw
typer of Colijn.
te-zot „o n-
dien dit zoo is
traffen, omdat
s dat ook een
; want straf
wordt hierdoor

op de Synop-
eigen con-
lenen wil".
ders, dan God
ndige Gods-
moet vrijwillig
n reusachtigen
maar evenmin

de sprong naar
elen. Alsof de
; ook tegenover

mag de overheid dan iemand beletten (!) God ook
UITWENDIG te dienen naar zijn overtuiging". Wel
ja, gedachten mag men ook uitdrukken in
woorden en daden; maar de redeneering deugt niet.
Bovendien is het juist de vraag, of dat voor
den dag komen in publieke woorden en daden
met een valsche overtuiging een vorm is van
het „dienen van GOD". Men kan toch den pu-
blieken Satanscultus niet als een „dienen van GOD"
aanmerken?

Het Rapport zegt: „alle religie brengt uit haren
aard mee, dat zij niet alleen is inwendige dienst
van God (cultus internus), maar ook uitwendige
dienst (cultus externus). Wie den eerste toestaat, kan
den tweede niet weren".

Maar hier wordt alles wat men „religie" belijft te
noemen (ook Hitler noemde zijn spul „religie") als
religie behandeld. Van het niet beletten van
verborgen gedachten wordt gemaakt een
„toestaan" (!) van die gedachten! Even dwaas,
als wanneer men zeggen zou: een papa kan zijn re-
belschen zoon niet beletten revolutionaire ge-
dachten over papa en mama te hebben; om dan te
„concludeeren": hij staat ze hem dus toe; maar
dan moet papa ook goedvinden, dat de zoon er naar
handelt in publiek woord en openbare daad.

Het is alles een typisch staal van den redeneer-
trant van dr. H. H. Kuyper, als hij iets bewezen heb-
ben wil. Maar het „rammelt" dan ook — als naar ge-
woonte in zulke gevallen bij dezen man, die zoo vaak
de gereformeerde kerken op zulke lichtvaardige gron-
den heeft verleid tot het nemen van onjuiste beslis-
singen, aangezien voor rechtvaardige en godvruch-
tige.

Van hier tot aan de volgende zware conclusie is
dan voor het Rapport-1905 nog maar een klein stap-
je. We worden nu weer naar Calvijn gesleept. Hoe
het Rapport met hem „manipuleert" (met name in-
zake dat gereedene over „tweeërlei regeering", in
den mensch, volgens Calvijn, doch over de men-
schen naar de suggestie van het Rapport), zie daar-
over ons nummer van 9 Augustus. We hoorden reeds
het Rapport hier een betoog leveren, dat vanwege
zijn onjuiste redeneeringen geheel en al verval-
t, voor zoover het Calvijn wil annexeren. We spitsen
nu de ooren: wat komt er verder uit den molen van
de(n) rapporteur(s)?

Hier is het:

1) Het heet in het Rapport een BEGINSEL, dat de
overheid en de kerk NIET OP ELKANDERS GE-
BIED MOGEN INGRIJPEN. Dat „beginssel" is na-
tuurlijk in flagranten strijd met het toen mali-
ge artikel 36. En zelfs nog met het TEGEN-
WOORDIGE. Maar het zware woord „beginssel" doet
zijn werking in het voor „beginsselen" terecht warm
lopende gereformeerde volk.

Doch de argumentatie „uit" Calvijn?

Die is er heelemaal naast. Dat de roeping van over-
heid en kerk geheel en al onderscheiden zijn, is juist.
De roeping van kerk en universiteit b.v. ook. Maar
wil dat zeggen, dat ze op elkaars „terrein" niet mo-
gen ingrijpen? Wat is toch in vredesnaam „een ter-
rein"? Het tooverwoord heeft alweer zijn kwaden
dienst gedaan. Dat is ongeluk nummer één. Ramp-
spoed nummer twee is, dat het Rapport, dat eerst
(op bl. 300) de door ons *) als ONJUIST aangewezen
aanhaling van Calvijn aandurfde, volgens welke aan-
haling Calvijn zou hebben gezegd, dat er een regeer-
ing is (van de overheid zoogenaamd), „die alleen-
lijk tot onderwijzing van de burgerlijke en uitwen-
dige rechtvaardigheid behoort", nu op bl. 301 op die
onjuiste parafrase van Calvijn verder bouwt, om vast
te stellen, dat volgens Calvijn (!) „de roe-
ping der overheid" principieel is beperkt
tot de burgerlijke en uiterlijke recht-
vaardigheid der zeden. Klaar is Kees
alweer! Van de „tweeërlei regeering in den mensch"
heeft deze kerkelijke Kees nu ook doodkalm gemaakt
een „tweeërlei regeering OVER de MENSCHEN
(meervoud), en dit „resultaat" is dan „verkrege-
n" door de weglating der beslissende woorden „in
den mensch" (in homine). En het derde ongeluk is
nu in het groot geluk eener blijde ontdekking van be-
ginselen omgetooverd: de glijbaan der gedachten is
opgesteld: roets, roets, daar gaan we:

a) de kerk mag zich niet op het gebied der over-
heid begeven (bl. 300);

b) de overheid heeft ook geen zeggenschap over de
kerk (bl. 300);

c) de overheid heeft van alle inmenging in geloofs-
zaken af te zien (bl. 301).

Dat deze gedachtenketen op onverantwoordelijke
wijze gesmeed is, behoeft nu geen bewijs meer. „Ge-
loofszaken" zijn niet hetzelfde als „zaken van (be-
weerden) eerdienst" (Hitlerjugend, Wodandienst;
germaansche zonnwendefeesten; N.S.B.-heidendom
tot op postzegels toe). Dat vooreerst. Voorts: de over-
heid mag de WARE kerk niet haar inrichting voor-
schrijven. Accoord. Maar de VALSCHE kerk of het
religieus zich noemende heidendom of de „religie-
uze". MERDEKA-propaganda en -daad verbie-

*) Zie weer het nummer van 9 Augustus.

STRUISVOGELS.

In het Oosten is de domheid van den struisvogel
spreekwoordelijk. Daar voor ahmak min en-na 'ama,
voor „dommer dan een struisvogel" gescholden te
worden is niet zoo mooi.

Op en om het Kerkplein ontmoet men nu vele men-
schen, die zoo al niet dommer dan een struisvogel,
dan toch als struisvogels zijn. Met name in de Evan-
gelisatie.

Aan den struisvogel wordt ge herinnerd bij Youth
for Christ, bij de „Christian Commandos", die onlangs
al evangeliseerend Engeland „deden", ook bij heel wat
„kerkelijke" straatprediking.

Youth for Christ houdt een Rally hier, een Rally
daar. Men „beweegt" door preek en saxofoon naar
zijn — ook in het „Gereformeerd Weekblad" van prof.
dr. J. Ridderbos geprezen — suggestieve methode
jonge menschen tot „de overgave"; in het kamertje
achter de zaal is er gelegenheid om nog even na te
praten, maar buiten suizen al weer de motoren van
de auto's: er is hââst, een andere stad is aan de
beurt.

Zoo ging het bij de Christian Campaign, den evange-
lisatie-slag-om-Engeland. De commando's zwierven uit,
voerden een Blitz-Krijg tegen de onkerkelijkheid en
straks gaat het leven op het pleintje, de bedrijvigheid
in de fabriek weer door; het strikje in het danslokaal
zet een nieuwen Walzer in, lustig draaien de paren
voort; de cameraman in de filmstudio gaat verder
met de opnamen.

En zoo gaat het ook vaak in de „kerkelijke" evan-
gelisatie: het vischnet wordt wel uitgeworpen, maar
niet opgehaald en geleege, er komt nog geen spie-
rinkje in de bun.

Dat doet je denken aan den struisvogel.

In Job 39 wordt van het wijfje gezegd, dat het bij
veel wat doet denken aan den ooievaar, toch in zorg
voor eieren en jongen zoo niets heeft van dezen vogel,
maar dat zij

.....hare eieren legt op de aarde,
ze boven op het [woestijn]-zand laat gloeien,
vergetend, dat [menschen]-voet ze stuk treden,
het wild des velds ze vertrappen kan.

den en bedwingen (Indonesië), dat is toch zeker wat
ANDERS? Vooral, als zij den staat revolutioneert?

Met schaamte leg ik nu dit Rapport ter zijde. Met
schaamte over de manier, waarop het gereformeerde
volk in 1905 is „voorgelicht". In de goeie dagen, toen
de boel door Ridderbos-Grosheide-Kuyper nog niet
uiteengeslagen was, heeft de Heer J. H. Kok eens met
mij gesproken over een heruitgaaf van het Rapport-
1905, en dit dan contra Kersten. Ik had er toen wel
ooren naar, aan zijn invitatie tot verzorging van zoo'n
heruitgave te voldoen. Kerstenlaan („gereformeerd
fascist") hoop ik nooit te worden. Maar ik ben toch
blij, dat ik de uitgave niet bezorgd heb. Ik schaam
me ook over mezelf, dat ik destijds nog vertrouwen
had in synodale rapporten, die het paadje voor dr. A.
Kuyper kwamen schoonvegen. Het kunststuk van 1905
blijkt achteraf een goochelstuk te zijn. Men moet dr.
H. H. Kuyper altijd narekenen.

Goed bezien is het Rapport-1905 ingegaan niet
alleen tegen de oude, maar ook tegen de nieuwe re-
dactie van artikel 36. Want als het waar is, dat de
overheid van ALLE inmenging in geloofszaken heeft
af te zien, dan MAG ze ook niet doen, wat
artikel 36 belijdt dat ze toch positief MOET erken-
nen als haar taak. In feite wordt het roer hier om-
gewend — en dat „in de laatste dagen". Want alle
revolutionairen zeggen (gelijk ook de
Anabaptisten al deden): onze revolutie is een zaak
van geloof en religie, meneer. Met die kreet:
religie, religie, religie! zal ook de Antichrist komen.
Hitler heden, zijn opvolger (van elders inklommende)
morgen. De Antichrist overmorgen. En dan zoo'n Rap-
port van een gereformeerde synode! Afblijven van de
zaken der ware kerk! Men maakt ervan: handen
thuis van de valsche kerk! Ook al zet ze den boel
op stelten. Voeg daarbij de pluriformiteitstheorie (de
ware kerk, ongrijpbaar, heeft een zwakke stee, waar
51 % „zuiver", 49 % „onzuiver" is; de valsche kerk,
eveneens ongrijpbaar, heeft ook haar zwakke stee,
waar 51 % „onzuiver", 49 % „zuiver" is, en maak
dan maar eens uit welk verschil er dan nog is).
Dan begrijpt ge nog beter, hoe ver we door een en
ander van de belijdenis afgetrokken zijn. Ge verstaat
te beter, waarom in 1936 alle theologische professoren
der V.U. tegen de N.S.B.-besluiten der synode
van 1936 waren. En veel meer.

Wegens afwezigheid moet ik deze reeks voorloopig
afbreken. Na terugkeer uit Amerika D.V. meer.

K. S.

Ze behandelt haar kinderen alsof het de hare
(niet waren,
tevergeefs is haar moeite,
zonder dat ze er zich zorg over maakt.
Want God heeft haar van wijsheid onthloot,
en heeft haar des verstands niet meegedeeld.

Zoo doet de struis.

Ze legt ergens haar eieren zoo maar op het heete
zand.

Ze is achteloos en zorgeloos.

Ze laat vaak die eieren onbeschermd achter.

Straks gaat er een mensch voorbij, die ze stuk
treedt.

Of een wild dier dat ze vertrappt.

Zoo doen de struisvogel-evangelisten.

Ze spreken en preeken, reizen en trekken; ze „evan-
geliseeren" wel, maar vergaderen niet.

Vergaderen niet tot de kerk.

En wie tot haar niet vergadert, die verstroot.

Die „legt eieren in het zand".

Die is als de struis „van wijsheid onthloot".

„Youth for Christ" zal nu, volgens een persbericht,
de „nazorg" ter hand nemen.

Dat deed Paulus ook.

Als deze van stad tot stad trok, dan liet hij de ver-
gaderde geloovigen niet onverzorgd achter. Dan zorg-
de hij ervoor den zegen van Christus niet te verspelen.
Hij „legde geen eieren in het zand". Maar stelde van
stad tot stad ouderlingen aan.

Want Christus zoekt niet alleen de schapen, die Hij
heeft. Hij vergadert ze ook tot de kudde en bewaart
ze in de kool.

Als dat niet gebeurt.....

Dan zijn de schapen straks voor de wolven.

Dan is zoo'n clubje als een struisvogelnest.....

Straks wordt het in elkaar getrapt.....

Tóch: ahmak min en-na 'ama!

Dommer dan een struisvogel!

God heeft die „evangelisten" (och arme!) van wijs-
heid onthloot.

Of liever, want menschen zijn tóch geen vogels: zij
hebben den HEERE verworpen, wat voor wijsheid
zouden ze dan nog hebben? D. E. C.

P.S. In „De Reformatie" van 9 Augustus is een
artikel over het Consumentencrediet en de Noodvoor-
ziening-ouden-van-dagen abusievelijk gemerkt met de
initialen D. E. C.

De eer is wel groot.

Maar D. E. C. is bescheiden.

En schrijft slechts „Op en om het Kerkplein".

HEEREN OF BROEDERS?

V.

De korte inhoud der vorige artikelen was deze, dat
men van gindsche zijde eigenlijk permanent om de
feitelijke kwesties heenpraalt.

In de eerste plaats immers suggereert de Zwolsche
brief, dat het bij ons is een kwestie van dwalend
kerkrechtelijk inzicht, terwijl de officiële schorsings-
papieren zonneklaar aantoonen, dat de synode van
1944 van een dwalend inzicht niet wilde weten, doch
welbewust bij K. S. constateerde een ingaan tegen
duidelijke bepalingen der K.O., en daarom een
openlijke verachting der kerkelijke orde, tegen-
beter-weten-in.

En vervolgens teekent men ginds een caricatuur
van onze klacht. Men doet ginds, alsof wij beweerden
dat zij het formulier van den ban tegen ons in wer-
king hadden gesteld en mitsdien waren overgegaan
tot de laatste, afsluitende daad der afsnijding. Maar
de feiten wijzen uit, dat wij klaagden over het eerste,
uitsluitende vonnis van scheurmaking, dat immers
naar het avondmaalsformulier is de verkondiging, dat
„we geen deel in het rijk van Christus hebben". En
we protesteerden in ons „Getuigenis" ertegen, dat
men thans dit laatste ontkennen durfde.

Omdat men dus zoowel van eigen schorsingspa-
piere als van onze contra-stukken een valsche beeld
ontwerpt, gaan al hun detailargumenten volkomen
langs de zaak heen. We hebben nooit beweerd, dat
we met den ban waren afgesneden, en daarom had
Zwolle zich de moeite kunnen sparen van te verwij-
zen naar het besluit van Middelburg 1933 inzake
leden, die elders kerken, en die toch niet worden af-
gesneden. En de herinnering van den Hartogh-Rid-
derbos aan een besluit uit 1619 inzake niet-excom-
municatie was evenmin ad rem: wij klagen niet over
de laatste acte der afsnijding, doch over de verkón-
diging, dat we geen deel in het rijk van Christus
hebben. Trouwens, de zaak bleek in 1619 wel heel
anders te staan dan prof. R. beweerde. Maar wat kan
men anders verwachten? Als men weigert van de be-
sluiten van 1944 een getrouw beeld te geven, waar-
om zou men het dan wel doen ten aanzien van die
uit 1619?

Ik zou nu van dit punt kunnen afstappen, als prof.
R. niet een heel zonderlinge redeneering verbonden
had aan ons antwoord op de verwijzing naar 1933.
Onze deputaten antwoordden: „deze uitspraak (van
Middelburg in 1933 n.l.) sloeg op „leden, die elders
kerken". Doch de tusschen U en ons, wij gelooven
ook: tusschen den Koning der kerk en U, in geding
zijnde schorsingen en afzettingen betreffen geen leden,
die „elders kerken", doch ambtsdragers en andere